

JOSEPH BEN JOHANAN OF JERUSALEM SAYS: LET THY HOUSE BE OPENED WIDE, AND LET THE POOR BE MEMBERS OF THY HOUSEHOLD, AND TALK NOT OVERMUCH WITH WOMEN.

LET THY HOUSE BE OPENED WIDE: How so? This teaches that a man's house should have a spacious entrance on the north, south, east, and west, like Job's, who made four doors to his house. And why did Job make four doors to his house? So that the poor would not be troubled to go all around the house: one coming from the north could enter in his stride, one coming from the south could enter in his stride, and so in all directions. For that reason Job made four doors to his house.

AND LET THE POOR BE MEMBERS OF THY HOUSEHOLD. Not actually members of thy household. But let the poor talk about what they had to eat and drink in thy house the way the poor used to talk about what they had to eat and drink in Job's house. When they met, one would say to the other: "Where art thou coming from?" "From Job's house. And where art thou going?" "To Job's house." Now when that great calamity came upon Job, he said unto the Holy One, blessed be He: "Master of the Universe, did I not feed the hungry and give the thirsty to drink; as it is said, 'Or have I eaten my morsel myself alone and the fatherless hath not eaten thereof'" (Job 31: 17)? And did I not clothe the naked, as it is said, "And if he were not warmed with the fleece of my sheep" (Job 31:20)?

א יוסף בן יוחנן איש ירושלים אומר: יהי ביתך פתוח לרוחה, ויהיו עניים בני ביתך, ואל תרבה שיחה עם האשה.

"יהי ביתך פתוח לרוחה" כיצד, מלמד שיהא ביתו של אדם פתוח לרוחה לדרום ולמזרח ולמערב ולצפון, כגון איוב, שעשה ארבעה פתחים לביתו. ולמה עשה איוב ארבעה פתחים לביתו, כדי שלא יהיו עניים מצטערים להקיף את כל הבית: הבא מן הצפון יבנס כדרכו, הבא מן הדרום יבנס כדרכו, וכן לכל רוח. לקח עשה איוב ארבעה פתחים לביתו.

"ויהיו עניים בני ביתך" – ולא בני ביתך ממש, אלא שיהיו עניים משיחין מה שאוכלים ושותים בתוך ביתך, כדרך שהיו עניים משיחין מה שאוכלין ושותין בתוך ביתו של איוב. וכשנפגשו זה בזה, אמר אחד לחברו: מאין אתה בא – מתוך ביתו של איוב. ולאן אתה הולך – לביתו של איוב. וכשבא עליו הפרענות הגדול, אמר לפני הקדוש-ברוך-הוא: רבוננו-של-עולם, לא הייתי מאכיל רעבים ומשקה צמאים, שנאמר (איוב לא): "ואכל פתי לבדי ולא אכל יתום ממנה"; ולא הייתי מלביש ערמים, שנאמר (שם): "ומגזו כבשי יתחמם".

Nevertheless the Holy One, blessed be He, said to Job: "Job, thou hast not yet reached half the measure of Abraham. Thou sittest and tarriest within thy house and the wayfarers come in to thee. To him who is accustomed to eat wheat bread, thou givest wheat bread to eat; to him who is accustomed to eat meat, thou givest meat to eat; to him who is accustomed to drink wine, thou givest wine to drink. But Abraham did not act in this way. In- stead he would go forth and make the rounds everywhere, and when he found Wayfarers he brought them in to his house. To him who was unaccustomed to eat wheat bread, he gave wheat bread to eat; to him who was unaccustomed to eat meat, he gave meat to eat; to him who was unaccustomed to drink wine, he gave wine to drink. Moreover he arose and built stately mansions on the highways and left there food and drink, and every passerby ate and drank and blessed Heaven. That is why delight of spirit was vouchsafed to him. And whatever one might ask for was to be found in Abraham's house, as it is said, And Abraham planted a tamarisk tree in Beer-Sheba" (Gen. 21: 33).

Teach the members of thy household humility. For when one is humble and the members of his household are humble, if a poor man comes and stands in the doorway of the master of the house and inquires of them, "Is your father within?" they answer, "Ay, come in, enter." Even before he has entered, a table is set for him. When he enters and eats and drinks and offers a blessing up to Heaven, great delight of spirit is vouchsafed to the master of the house." But when one is not humble and the members of his household are short tempered, if a poor man comes and stands in the door- way and inquires of them, "Is your father within?" they answer, "No!" and rebuke him anti drive him off in anger.

אף-על-פי-כן אמר לו הקדוש-ברוך-הוא לאיוב: איוב, עדין לא הגעת לחצי שעור של אברהם. אתה יושב ושׂוהה בתוך ביתך ואורחים נכנסים אצלך: את שׂדרכו לאכל פת חטים, האכלתו פת חטים; את שׂדרכו לאכל בשר, האכלתו בשר; את שׂדרכו לשׂתות יין, השקיתו יין. אבל אברהם לא עשה כן, אלא יושב ומתהדר בעולם, וכשמצא אורחין, מכניסן בתוך ביתו: את שאין דרכו לאכל פת חטים, האכילהו פת חטים; את שאין דרכו לאכל בשר, האכילהו בשר, ואת שאין דרכו לשׂתות יין, השקהו יין. ולא עוד, אלא עמד ובנה פלטרין גדולים על הדרכים, והניח מאכל ומשקה, וכל הבא ונכנס, אכל ושׂתה וברך לשׂמים, לפיכך נעשית לו נחת-רוח. ׀וכל שהפה שואל מצוי בתוך ביתו של אברהם, שנאמר (בראשית כא): ׀ויטע אשל בכאר שבע׀.

ב למד בני ביתך ענוה. שבזמן שאדם ענותן ובני-ביתו ענותנין, כשבא עני ועמד על פתחו של בעל-הבית ואמר להם: אביכם יש בכאן. יאמרו לו: הן, בוא והכנס. עד שלא נכנס – השלחן היה ערוף לפניו. נכנס ואכל ושׂתה וברך לשׂם שׂמים; נעשית לו נחת-רוח גדולה. ובזמן שאין אדם ענותן, ובני-ביתו קפדנין, ובא עני ועמד על פתחו ואמר להם: אביכם יש בכאן. ואמרו לו: לא. וגערו בו והוציאו בנזיפה.

Another interpretation. Teach the members of thy household humility: what is that? When a man is humble and the members of his household are humble, if he goes overseas and prays, I give thanks unto Thee, O Lord my God, that my wife does not quarrel with others, and my children do not quarrel with others, there is no fear in his heart and his mind is at ease even to the moment he returns. But when a man is not humble and the members of his household are short tempered, if he goes overseas and prays, May it be Thy will, O Lord my God, that my wife enter into no quarrel with others, and my children enter into no quarrel with others, there is fear in his heart and his mind is not at ease until he returns.

AND TALK NOT OVERMUCH WITH WOMEN—EVEN WITH THINE OWN WIFE, AND NEEDLESS TO SAY WITH THY FELLOW’S WIFE! FOR SO LONG AS A MAN TALKS OVERMUCH WITH WOMEN HE BRINGS EVIL UPON HIM- SELF, NEGLECTS THE STUDY OF TORAH, AND IN THE END GEHENNA IS HIS PORTION.

Another interpretation. TALK NOT OVERMUCH WITH WOMEN: What is that? If a man came to the study house and was not treated with honor, or if he fell out with his fellow, he is not to go and tell his wife, “Thus and so did I fall out with my fellow; he said this to me and I said that to him.” For (in so doing) he disgraces himself, disgraces his wife, and disgraces his fellow. And his wife who used to treat him with honor now stands and scoffs at him. Then his fellow hears of it and cries: “Woe unto me! Words between himself and me he went and told his wife!” And thus such a person disgraces himself, his wife, and his fellow.

דָּבָר אַחֵר: “לִמַּד בְּנֵי בֵיתְךָ עֲנוּה” כִּיצַד, בְּזִמְנֵי שְׂאֲדָם עֲנוּתָן וּבְנֵי-בֵיתוֹ עֲנוּתָנִין, וְהִלֵּךְ לוֹ לְמַדִּינַת הַיָּם וְאָמַר: “מוֹדָה אֲנִי לְפָנֶיךָ ה’ אֱלֹהֵי, שְׂאִשְׁתִּי אֵינָה עוֹשֶׂה מְרִיבָה אֶצֶל אַחֵרִים” – לְבוֹ אֵין מִתְפַּחַד עָלָיו, וְדַעְתּוֹ מִיִּשְׁבַּת בְּמִקּוֹמָה עַד שְׁעַר שִׁיחֹר. וּבְזִמְנֵי שְׂאֵין אָדָם עֲנוּתָן, וּבְנֵי-בֵיתוֹ קִפְדָּנִין, וְהִלֵּךְ לוֹ לְמַדִּינַת הַיָּם וְאָמַר: “יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה’ אֱלֹהֵי, שְׂאֵין אִשְׁתִּי עוֹשֶׂה מְרִיבָה אֶצֶל אַחֵרִים, וּבְנֵי אֵל יַעֲשׂוּ מְרִיבָה,” וְלְבוֹ מִתְפַּחַד עָלָיו – דַּעְתּוֹ אֵינָה מִיִּשְׁבַּת עַד שִׁיחֹר.

“וְאֵל תְּרַבֵּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה” – וְאִפְלוּ הִיא אִשְׁתּוֹ, וְאֵין צָרִיךְ לֹמַר בְּאִשְׁתְּ חִבְרוּ; שְׁכָל זְמַן שְׂאֲדָם מְרַבֵּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה, גּוֹרֵם רָעָה לְעַצְמוֹ, וּבּוֹטֵל מִדְּבָרֵי-תוֹרָה, וְסוֹפוֹ יִרְשׁ גֵּיהֵנוֹם.

ג “אֵל תְּרַבֵּה שִׁיחָה עִם הָאִשָּׁה” כִּיצַד. בְּזִמְנֵי שְׂאֲדָם בָּא לְבֵית-הַמְדֻרָשׁ וְלֹא הָיוּ נוֹהֲגִין בּוֹ כְבוֹד, אוֹ שֶׁעָרַעַר עִם חִבְרוֹ – אֵל יֵלֵךְ וְיֹאמַר לְאִשְׁתּוֹ: “כֶּף וְכֶף עָרַעְרַתִּי עִם חִבְרִי. כֶּף וְכֶף אָמַר לִי, כֶּף וְכֶף אָמַרְתִּי לוֹ.” מִפְּנֵי שְׁבוּזָה אֶת עַצְמוֹ וּבּוּזָה אֶת חִבְרוֹ, וְאִשְׁתּוֹ שֶׁהִיְתָה נוֹהֶגֶת בּוֹ כְבוֹד, עוֹמְדַת וּמְשַׁחֶקֶת עָלָיו. כִּינּוֹן שֶׁשָּׁמַע חִבְרוֹ, אָמַר: אוֹי לִי, דְּבָרִים שֶׁבִּינּוֹ לְבֵינִי הִלֵּךְ וְשָׁחַן לְאִשְׁתּוֹ. וְנִמְצָא אוֹתוֹ הָאִישׁ בּוּזָה אֶת עַצְמוֹ וְאֶת אִשְׁתּוֹ וְאֶת חִבְרוֹ.